

Bon dia a tothom, primer de tot l'agraïment a la gent que fa possible cada any aquest aplec i que m'ha convidat a parlar avui aquí com ja vaig fer, crec que el 2005 arran de la victòria que vam aconseguir els independentistes del 92 que vam ser detinguts, torturats i algun empresonat i que vam denunciar l'estat espanyol davant del tribunal de drets humans d'Estrasburg. Va ser la primera vegada que l'estat era culpabilitzat per tortures per part d'aquest tribunal i aquí va començar un camí per a d'altre gent que s'ha trobat com nosaltres en algun moment.

Avui encara no hem aconseguit la victòria que tots els que estem aquí anhelem, la nostra llibertat com a poble però ja manca poc perquè ho aconseguirem, com a mínim una part de la nació. Sóc conscient que no he de convèncer ningú dels que estem aquí, ni tampoc voldria donar lliçons de com ho hem de fer perquè segurament ho farem de diverses maneres, per això ja hi són els que cobren per fer-ho, per tant no m'allargaré i aniré al gra, però sí que hi han uns factors en els que hi voldria posar ènfasi perquè a vegades caiem en el primer nosaltres i els altres ja s'ho faran. Primer de tot hem de tenir molt clar que ara és l'hora del principat i a l'hora tenir també molt clar que la nostra nació és de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Estic convençut que a l'any que vé, i no voldria equivocar-me, el principat començarem un nou camí, aconseguirem caminar sols, sense el jou de l'estat espanyol, perquè ho hem decidit la immensa majoria del nostre poble i que aquest fet farà que la resta de la nostra nació comenci a fer el pas necessari per continuar aquest camí, de fet encara que minso ja ho està fent. Un camí que molts defensem des de fa molts anys, un camí que ha portat a molts a jugar-se la vida i deixar-la en el

trajecte, a d'altres els ha portat a l'exili, a d'altres a ser detinguts, torturats, jutjats i empresonats, per pensar com pensem. Jo sóc militant de l'esquerra independentista de fa molt temps i crec que ho seré fins que em mori i n'estic molt orgullós perquè des d'aquí s'ha forjat aquesta lluita incansable que ens ha portat aquí i ho dic perquè alguns ens volen fer creure que gràcies a certs polítics estem on estem. No és veritat, estem aquí gràcies a la gent que ha donat la vida d'una manera o d'una altra per arribar aquí. És evident que per fer el pas ens necessitem tots però ningú hauria d'oblidar als que ja no són aquí avui, els que no podran viure aquest moment històric, a la gent anònima i no tant anònima que ha continuat la lluita des del 1714 i menys oblidar als darrers temps ens van deixar lluitant per una Terra Lliure com Martí Marcó, Quim Sanchez, Fèlix Goñi, Toni Villaescusa, Josep Maria de Calasanç, Cala, Antoni Messeguer per posar uns dels molts exemples que podríem posar. Per a ells i molts més aquesta petita gran victòria. Perquè la gran victòria serà quan ens confederem els Països catalans. Ja estem GUANYANT i GUANYAREM, i tan de bo el proper any en aquest tercer diumenge de juliol ja poguem celebrar-ho sota aquest pi que simbolitza la unitat dels Països catalans.

Aquest estat espanyol heretat del franquisme és irreformable com estem farts de veure, no cal posar exemples perquè no acabariem mai, així que no ens queda altre remei que marxar pel nostre compte. No podem esperar més, no podem fer que aquest procés que vam iniciar el 2009 amb la consulta d'Arenys de Munt i que van seguir infinitat de municipis, duri més. Hem de desobeir aquest estat que ens manté lligats de mans i peus, com fa

anys que estem portant a terme l'esquerra independentista sobretot, i obeïr el mandat del nostre poble. I ho hem de fer ja! Sense perdre temps per moltes pedres que ens posin al camí. Som sobirans de pensar el que volguem i porftar les nostres idees fins al final, aquesta és la clau de la democràcia, en el nostre futur i en la nostra llibertat i així ho hem decidit, no hi ha marxa enrera. Som el que volem ser i prou! Com deia l'Ovidi ara ja volem el pa sencer.

VISCA ELS PAÏSOS CATALANS LLIURES!
VISCA LA TERRA!